

hledné době zrušena, také nadbytek volných peněz. Po těchto úvahách nutno dospěti k těmto závěrům: V případě, o nějž jde, byla již vyšetřena hodnota pozemková a stavební, proti jejíž výši strany nečinily námitek. Zřetelem k odstavci třetímu § 16 odh. ř. nem. bude dále nutno vypočítati hodnotu výnosovou podle skutečného výtěžku ke dni zůstavitelova úmrtí. Ježto však, jak z předchozích vývodů vyplývá, nemůže býti hodnota výnosová takto vypočítaná spolehlivou složkou při určení skutečné ceny odhadní, nezbývá, než by byla vyšetřena také cena prodejová, totiž podle § 17 odh. ř. nem. ona cena, která se v téže čtvrti městské za podobné činžovní domy v létě 1925 skutečně platila. Pak teprve bude tu dostatečný základ, by soud mohl určit odhadní cenu odpovídající řádné ceně obecné ke dni zůstavitelova úmrtí, a splnil tak účel odhadu při sepisování inventáře v řízení pozůstalostním, který jest podstatně jiným než účel odhadu v řízení dražebním. V tomto řízení má býti odhadní cena v prvé řadě jen pomůckou při stanovení nejnižšího podání a k tomu stačí i cena odhadní jen ve smyslu třetího odstavce § 16 odh. ř. nem. Při sepisování inventáře v řízení pozůstalostním jest však vyšetřiti řádnou cenu obecnou, jak se vytvořila za skutečných hospodářských poměrů. Jest tedy nutno, by znalecký posudek za účelem nového výpočtu hodnoty výnosové a vyšetření hodnoty prodejové byl doplněn, a bude pak věci soudu, by ve smyslu § 272 c. ř. s. a § 30 odh. řádu nem. nejsa vázán posudkem znaleckým určil sám řádnou cenu obecnou. Z těchto důvodů bylo ne sice pro zmatečnost, ale pro zřejmou nezákonnost rozhodnutí, jak se stalo (16 pat. o nesp. ř.). K vývodům stěžovatelčím jest ještě doložiti, že nejvyšší soud souhlasí s názorem rekursního soudu, podle něhož nelze předpisu § 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 337 sb. z. a n. použiti při odhadu budov za účelem zřízení pozůstalostního inventáře, a poukazuje v tomto směru na správné důvody rekursního soudu.

Čís. 8541.

Zápůrcí žalobu netřeba podati proti všem spoluvlastníkům.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1928, Rv I 524/28.)

Žalobce domáhal se proti spoluvlastníku sousedního pozemku, by bylo určeno, že žalovaný zasáhl stavbou kůlny do vlastnictví žalobcova, a by byl žalovaný uznán povinným dalšího vsahání se zdržeti a uvésti vše v předešlý stav. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Ano bylo prvním soudcem bezvadně zjištěno, že usedlost i kůlna, o níž se ve sporu jedná, jest spoluvlastnictvím žalovaného i jeho manželky, jest i odvolací soud toho názoru, že jde tu o takový právní poměr, že by se účinek rozsudku týkal nejen žalovaného, nýbrž i jeho manželky. Ježto v tomto případě sporný poměr mohl by býti jak ohledně žalovaného tak i jeho manželky podle povahy věci toliko jednotně určen, jedná se tu u nich o nedílné společenství v ro-

zepři podle § 14 c. ř. s. Jest ovšem správnou výtku stěžovatele, že zákon (c. ř. s.), nikde nepředpisuje, že všichni takovíto společníci musí býti též společně žalováni, tato nutnost plyne však ze samé povahy právního poměru. Jinak by na základě rozsudku jen proti žalovanému k vynucení sbourání půdy exekuce nebyla možnou (§ 828 obč. zák.), kdyby rozsudkem nebyla zároveň odsouzena k témuž plnění i spoluvlastnice kůlny, zvláště když sbourání kůlny nelze považovati za úkon správy jmění manželčina manželem. Soud odvolací souhlasí tedy plně s názorem prvního soudu, jenž z důvodu, že se tu jedná o nutné společenství ve sporu na straně žalovaného a jeho manželky uznal námitku nedostatku pasivního oprávnění žalovaným vznesenou odůvodněnou a žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ani v § 11 ani v § 14 c. ř. s. není předepsáno, že žalobce musí současně touž žalobou žalovati všechny osoby, které by mohly býti společníky v rozepři. Zejména ohledně žaloby, o niž tuto jde, není zvláštního zákonného předpisu, že by ji bylo řídití proti všem spoluvlastníkům do cizího práva vlastnického vsahujícím. Ani z povahy věci neplyne, že by žaloba zápůrčí musela býti řízena proti všem spoluvlastníkům, jinak že by na základě rozsudku nemohla býti vedena exekuce. Naopak exekuci bude povoliti a, myslí-li ten který spoluvlastník, který jest tu vlastně třetí osobou, že se děje zásah do jeho práv, jest jeho věcí, by nastoupil cestu podle § 37 ex. ř. Odvolací soud klade důraz na to, že má býti zjištěno, že žalovaný »jakožto vlastník« usedlosti čís. 6 zasahoval do neobmezeného pozemkového vlastnictví žalobců; odvolací soud míní, že, ana usedlost čís. 6 je spoluvlastnictvím žalovaného a jeho manželky, jde o takový právní poměr, že by se vzhledem k onomu rčení »jako vlastník« týkal účinek rozsudku nejen žalovaného, nýbrž i jeho manželky, a dovazuje z toho nedostatek pasivní legitimace žalovaného v tomto sporu. Ale obavy, že by rozsudek působil i proti nežalované manželce žalovaného, není vzhledem k § 411 c. ř. s., podle něhož právní moc rozsudku působí jen mezi stranami rozepře. Z celého obsahu žaloby jest patrné, že se žalobci takových účinků nedomáhají a že neužili výrazu »jako vlastník« v technickém slova smyslu, t. j. by tím vyznačili na straně žalovaného rozdíl mezi vlastnictvím soustředěným v jedné ruce a mezi spoluvlastnickým poměrem (§ 825 obč. zák.), nýbrž že chtěli oním výrazem vyjádřiti jen to, že žalovaný zasahuje do jejich vlastnictví nikoliv pro osobní potřebu, nýbrž ve prospěch reality čís. 6. Ostatně rčení »jako vlastník« jest použito jen v úvodě žalobní prosby a nikoli též v petitorní její části. Nelze proto zamítnouti žalobu pro ona slova »jako vlastník«. Naopak není v tomto případě s hlediska § 405 c. ř. s. závady, by ono rčení nebylo nahrazeno přesnějším výrazem »jako spoluvlastník«, anebo aby v důvodech nového rozsudku bylo vzhledem k § 511 první odstavec c. ř. s. ohledně významu onoho rčení prostě odkázáno na právní názor v tomto zrušovacím usnesení vyslovený.